

(дата звернення: 24.04.2024).

3. Міжнародна програма ЄАРБ для підтримки українських біженців «Гранти на старт бізнесу для біженців з України». European Association for Business Development (EABD). URL: <https://eabd.org/grants-eabd-for-ukrainians/> (дата звернення: 24.04.2024).

4. Тимчасовий захист - UNHCR Hungary. UNHCR Hungary. URL: <https://help.unhcr.org/hungary/uk/temporary-protection/> (дата звернення: 24.04.2024).

УДК 342.9(043.2)

Лавронова І.О., здобувачка вищої освіти
третього (освітньо-наукового) рівня,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна

ПЕРСПЕКТИВИ РЕФОРМУВАННЯ ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ АДМІНІСТРАТИВНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ ЗА ПОРУШЕННЯ ВИМОГ ТРУДОВОГО ЗАКОНОДАВСТВА

Сучасний світ зазнає постійних викликів, які безпосередньо впливають на невід'ємну частину життя працездатних громадян, а саме на трудові відносини. Особливістю регулювання трудових відносин є належний механізм захисту не лише базових прав роботодавця та працівника, але і також належне регулювання санкцій в разі порушень таких прав.

Серед значних викликів, які за останні роки сколихнули всі сфери життя, стала пандемія спричинена Ковід-19, яка вимагала певної адаптації законодавства, а сфера трудових відносин підсилила вимоги комплексного оновлення, які вже були давно на порядку денному Верховної ради. З початком повномасштабного вторгнення російської федерації на територію України та введенням воєнного стану по всіх території України, що змусило всіх громадян, в тому числі і роботодавців і працівників, в першу чергу зберігати свої життя та здоров'я, а крім того, швидко адаптуватися до нових випробувань. З практичної точки зору, законодавством не було передбачено особливого регулювання суспільних відносин під час дії воєнного стану. Сфера трудових відносин не стала виключенням, а отже і її захист стало відкритим питанням. Серед перших правових актів, який визначав особливості організації трудових відносин в умовах воєнного стану, який був гостро необхідним, оскільки велику кількість вимог законодавства про працю стало неможливим виконати, став Закон № 2136-ІХ, який набрав чинності наприкінці березня 2022 року, але з часом і він став недостатнім для врегулювання всіх особливостей регулювання найманої праці.

Таким чином, актуальність законодавчої бази, яка мала б змогу

забезпечувати захист прав громадян, найважчий виклик для законодавця, що значно підсилилось в умовах війни.

Важливо, що чинним законодавством України, адміністративна відповідальність за порушення вимог трудового законодавства застосовується шляхом виявлення порушень під час проведення перевірок підприємств інспекторами уповноважених державних органів. В умовах воєнного стану законодавець зменшує тиск на підприємства та обмежує проведення таких перевірок.

Проте, темпи цифровізації набирають обороти та відкривають значні перспективи для застосування, в тому числі адміністративної відповідальності за порушення трудового законодавства без необхідності виїзних перевірок та фактичних перевірок підприємств. Таким чином, ст. 41 чинного Кодексу України про адміністративні правопорушення передбачає адміністративну відповідальність за порушення встановлених термінів виплати заробітної плати або виплати її не в повному обсягу. З огляду на те, що підприємства зобов'язані подавати електрону звітність, в тому числі і про виплату заробітної плати, одним із способів контролю, а як наслідок підставами для притягнення до адміністративної відповідальності дані подані у звіті, що не відповідають чинним вимогам.

Аналізуючи судову практику щодо застосування статті 41 чинного Кодексу України про адміністративні правопорушення можна також зробити висновок, що чинна адміністративна відповідальність не є ефективною з огляду процес притягнення, визначення посадових осіб та необхідний захист трудових прав працівників. Крім того, давно обговорена тема в наукових колах, що суми штрафів передбачені за такі порушення не є ефективними та часто ігноруються роботодавцями.

Ще одним важливим аспектом є розширення та актуалізація підстав за які передбачена адміністративна відповідальність з огляду на зміни, які вносяться до законодавства про працю.

Серед перспектив реформування правового регулювання адміністративної відповідальності за порушення вимог трудового законодавства вбачається необхідність актуалізації законодавства відповідно до значних кроків держави щодо цифрових трансформацій, як можливого додаткового контролю за дотриманням вимог законодавства про працю. Окрім того, вбачається необхідність розширення кола порушень, за які передбачена адміністративна відповідальність в сфері праці. З метою оцінки справедливого покарання також існує необхідність аналізу рівня штрафних санкцій передбачених за порушення в сфері праці. Крім того, існує необхідність удосконалення засад притягнення до адміністративної відповідальності за порушення трудового законодавства, а також визначення кола осіб, винних у таких порушеннях, враховуючи судову практику.

Література

1. Кодекс України про адміністративні правопорушення. *Відомості Верховної Ради Української РСР*. 1984, додаток до № 51. Ст. 1122.

2. Закон України «Про організацію трудових відносин в умовах воєнного стану» від 15.03.2022. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2136-20#Text>.

УДК 342.922(043.2)

Лукавий Ю.П., здобувач вищої освіти
третього (освітньо-наукового) рівня,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна

АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВИЙ АСПЕКТ ГАРАНТУВАННЯ ДЕРЖАВОЮ ОБ'ЄКТИВНОСТІ, ДОСТОВІРНОСТІ ТА ПОВНОТИ ВІДОМОСТЕЙ ПРО ЗАРЕЄСТРОВАНІ ПРАВА НА НЕРУХОМЕ МАЙНО ТА ЇХ ОБТЯЖЕННЯ

На сьогоднішній день інститут державної реєстрації речових прав на нерухоме майно та їх обтяжень, як один з інститутів публічного управління перебуває на етапі сталого розвитку та подальшого реформування, який охоплюється багатьма різноманітними засадами публічно-правового життя сучасного українського суспільства, включаючи також адміністративно-правові засади в розрізі публічності державної реєстрації.

Інститут державної реєстрації речових прав на нерухоме майно та їх обтяжень має досить довгу історію становлення і функціонування в правовій системі України, а також беззаперечно є надійним інструментом охорони прав та законних інтересів учасників цивільного обороту та покладає значну відповідальність на суб'єктів публічної адміністрації, що задіяні у реєстраційному провадженні.

Важливу ключову роль в інституті державної реєстрації речових прав на нерухоме майно та їх обтяжень відіграє саме держава, оскільки виступає не тільки регулятором відповідних правовідносин, а ще й гарантом реєстраційного провадження.

Варто зазначити, що здійснення державою необхідного організаційно-правового та нормативного регулювання адміністративно-правових засад державної реєстрації речових прав на нерухоме майно та їх обтяжень безпосередньо залежить не тільки законність та обґрунтованість, прийнятих державними реєстраторами/нотаріусами рішень, а також об'єктивність, достовірність та повнота відомостей, що вносяться до Державного реєстру речових прав на нерухоме майно.

У свою чергу відповідно до статті 1 Закону України «Про державну реєстрацію речових прав на нерухоме майно та їх обтяжень» державна